Farkas László

Lázár Ervin, a nyakkendővágó

Ervint mindenki szerette. Szokásait meg tűrte. Elképesztő kérdésekkel hozott zavarba bennünket, iróniája éppen csak a tűréshatáron belül volt. A régi Magyar Nemzet, majd az És újságírói között szocializálódott, meg persze Pécsett, Bertha Bucsuékkal, és érdekes szokásai voltak.

Borozgatás közben odalépett egyikünkhöz, és megkérdezte, levághat-e egy darabot a nyakkendőnkből. S vette az ollót, és nyissz. A fél nyakkendőt zsebre vágta, megköszönte.

Egyszer a Nemzeti étteremben ültünk hosszú asztalnál, talán József Attila-díjosztás után. Alig hogy leültem, odajött Ervin, kérés, nyissz, köszönöm. Nagy nevetés.

Aznap vettem a szép, világosbarna szövet nyakkendőt, két egyformát, egyet a fiamnak. Amikor Ervin a mosdóba ment, levettem a meggyalázottat, fölkötöttem a másikat.

Jött Ervin, megállt előttem. Bámulta az ép nyakkendőt. Talán a bort okolta, de nem jutott szóhoz. A zsebéhez kapott, mintha pisztolyért. – Én voltam az egyetlen, aki Ervint zavarba tudtam hozni.

Sokáig semmi árnyék a barátságon. Jóval ezután Szolnokra utaztunk, Új Írás estre. A vonaton anekdoták, pletykák, írótársak és szerkesztőtársak szapulása, amint illik. Korán érkeztünk, a restiben folytattuk, és két fröccs után megoldódott a nyelvem. „Te Ervin, úgy nézel rám mostanában, mint egy morcos medve… Csak nem az, hogy Zsuzsáddal – meg Szakonyival, Módossal – a vállalati angol tanfolyamon együtt bolondozunk…" – Nagyobb a baj, Lacikám. Bementem Juhász Ferihez, hogy eljönnék az És-től, hozzátok. „És?" És te akadályoztad meg… lebeszélted őt… – Ervin! De naiv vagy! Juhászt lebeszélni? Megakadályozni?

Elmeséltem neki, hogy minden félévben följön hozzá a nagyszívű, gondoskodó Siklósi Norbert igazgató, beajánl valakit – Ancsel Éva, Bojár Iván jutott az eszembe –, s velük együtt ad egy tisztes bérkeretet. A látogatások után mindig behívott Ferenc, és kérdezte, idevegyük-e ezt meg ezt? Ugyan, mondtam mindig, el tudod képzelni az

impresszumot? Kettőtök nevével? S még beleszólnának a szerkesztésbe… Hízelegtem és ijesztgettem.

– Igen, én is ezt gondolom, mondta megnyugodva. Megcsináljuk mi ketten…

– De rólad, Ervin, nem szólt. Megkímélt engem.

Újabb ütközetünk még később zajlott. Melyik kocsmában, és mennyi után, nem emlékszem. Ervin cigány létével kérkedett. – Ugyan, Ervin, te álcigány vagy. Az igazi én vagyok. Muzikális. Családmániás. Hazudozós. Hangoskodó. Félek a kutyáktól… Ingatta a fejét. Akkor aztán meséltem nagyanyámról, Sári Mariról, akit nagyapám Nagyszekeresen megszöktetett, mert nem akarták hozzáadni, s elmentek krampácsolónak…

Még jobban ingatta a fejét, le-lecsukódott a szeme, és nekem szegezte a kérdést: – Aztán melyik törzsből vagy? – Háát, nem tudom, mondtam. Talán a fafaragókból… Kalányosok…

Akkor pedig nekem téged meg kell ölnöm! Mert én meg a –ból…

Ijedtemben elfelejtettem, melyikből. De nem lett belőle semmi, elhalasztottuk a dolgot.